

Horváth Gábor

Szívszakadt karácsony

Talán még sohasem érintett, rázott s hatott meg engem ünnep annyira, mint az idei karácsony. Valóban csodák sorozatát tapasztalom! Hogy számomra is eljött. Hogy itt lehetek, életre rendelten a családom körében. Fenyőfát díszítve, süteményt majszolva: túleveles-maszatos kézzel is folyvást hálát adva. Gyermeki egyszerűséggel, egyben véresen komolyan teszem mindezt. S tán csak emiatt, de végre érzem, mit oly sokáig hiába kutattam. Mit illedelmesen és fél szívvel kívántam másoknak és magamnak esztendőkön át, most valahára itt feszül az ingem alatt. Áldott, békés, boldog, sőt kellemes ezen óra. Nyomorúságot eltörlő nevetéssel fordítok hát hátat a mindennapoknak.

Nemrég még nem hittem volna, hogy valaha is látok örömkönnyet végiggördülni e megveszett világban vegetálva. S hogy létezik belőle ennyi egyáltalán. Ám ma különleges ünnep van. Így hát egyszer a falon függőben, máskor a körülöttem állók lélektükrében látok meg-megcsillanni néhányat. Hol a magány rejtekébe menekülve, hol a másik ölelő karjaiban megpihelve. Apadó forrásaikból aprócska patakokként egyre csak szaladnak alá a cseppek. Szánalmasak és erőtlenek, mint egy újszülött emberkezdemény az első földi éjszakáján. Kiszolgáltatottá tesz valamennyi, vöröslő arcomról lefejtve a férfiúi büszkeség mázát. Mégis tudom, hogy ma éjszaka ezek sodorják majd messzire az ágyam mellől a folyvást portyázó elmúlást.

Nem kívánom senkinek, hogy élje át e csodálatos órák előzményét. Az Ünnep ilyen mélységét viszont annál inkább szánom minden szerettemnek. Lássátok: fény hasítja ketté a gyászba borult boltozatot! Maga az Élet ragyog az égen. Éreztétek: ilyen az, amikor nem kell semmi – egyetlen ajándék, egyetlen dísz, egyetlen dal, egyetlen hópehely sem – a valódi és őszinte karácsonyérzéshez! Amikor nincs más, csak az állatszagú, romos istálló, benne az ács és a hitvese az egyszerű jászol körül. Oly hideg az éjszaka, ma mégsem dermesztő a betlehem-i éjsötét. Hiszen az istálló mélyén egy piciny reményke szuszog. Azt gőgicséli, bármilyen vész zúduljon is rá, az ember örökké él majd.

Idén is elérkezett a karácsony. Számomra a sokadik már: mily kiszámíthatóvá lett minden! Mégis gyermeki vagyok, s ostoba. Visszatértem. Oly naivan ünnepelek, mint ki nem látott még semmit abból a korból, mi körüllegi. Mégis büszkén teszem: mindennek igazát megtapasztaltam már.

